

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

20 ינואר 2017

ה"פ 7616-01-17

מספר בקשה: 1

לפני: השופט יעקב שפסר, סגן נשיא

המבקשים:

1. מזל ימיני
 2. משה ימיני
 3. לבנת זנדני
 4. עדן יוסף ימיני
 5. שרון ימיני
 6. יונה אור-סינדני
 7. מוטי ימיני
 8. ארז ימיני
 9. רויטל מזרחי
- כולם ע"י ב"כ עוט"ד בנימין סרוסי ועו"ד רועי צרפתי

נגד

המשיבים

1. רשות מקרקעי ישראל
 - ע"י ב"כ עו"ד שני שלם – פמ"מ
 2. עיריית רחובות
 3. הוועדה המקומית לתכנון ובניה רחובות
 - המשיבות 2 ו-3 ע"י ב"כ עו"ד מיכל אגסי
 4. זכריה אלגמס
 5. צביה אלגמס
- המשיבים 4 ו-5 ע"י ב"כ עו"ד רונן גמליאל**

ספרות:

[א' גורן, סוגיות בסדר דין אזרחי](#)

חקיקה שאוזכרה:

[תקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984: סע' 362](#)החלטה

1. בקשה למתן צו מניעה זמני המורה למשיבים 4 ו-5 להימנע מביצוע כל פעולה בגבולות מגרשים 111 ו-112 בגוש 3734 בשכונת כפר גבירול ברחובות (להלן: המקרקעין), העלולה לשנות או ליצור כל שינוי במצב הקיים ובכלל זה פינוי השטחים שנגרעו כטענת המבקשים משטחם, להמנע ממכירה, או פיצול, או חלוקה, או שינוי במקרקעין נושא התובענה, ועיכוב הליכי הוצאה לפועל בשני תיקים שנפתחו על ידי המשיבים כנגד המבקשים ובכלל זה להמנע מביצוע פינוי כפוי ו/או הריסה של שטחים הקבועים ליום 23.1.17 בהתאם להחלטת ראש ההוצאה לפועל, והכל עד למתן פסק דין בתובענה העיקרית.
2. הבקשה הוגשה בד בבד עם הגשת תובענה על ידי המבקשים (יורשי המנוח זכריה ימיני ז"ל - מחזיקי מגרש 111) כנגד רשות מקרקעי ישראל, עיריית רחובות והועדה המקומית לתכנון ובניה רחובות (משיבות 1-3), וכנגד ה"ה זכריה וצביה אלגמס (משיבים 4 ו-5, מחזיקי מגרש 112) (כולם להלן: המשיבים), למתן פסק דין לפיו יוצהר כי המבקשים הינם בעלי זכויות בשטח שנגרע ממגרשם, זאת בהתאם למצב שהיה בפועל ערב ביצוע סימון לצרכי תב"ע ובהתאם לגבולות המקוריים של השטח מזה עשרות שנים, להורות למשיבות 1-3 לפעול לתיקון המדידה וסימון גבולות המגרשים והשבת השטח שנגרע והכללתו בשטח המבקשים (מגרש 111) ומתן אפשרות להסדיר את זכויות החכירה במגרש לרבות בשטח שנגרע. כן מבוקש להצהיר כי בנסיבות העניין אין מקום לקיום פסקי הדין וההחלטות שניתנו נגד המבקשים בתיקים המאוחדים (ת.א. [21501-03-12](#) ות.א. 21581-30-12).
3. ברקע הדברים סכסוך רב שנים בין המבקשים למשיבים 4 ו-5, הנוגע לגבול שבין מגרשים 111 ו-112 שהצדדים בני מצרא ז"ל בהם, ואשר עובדותיו נבחנו כבר לפני מספר ערכאות שיפוטיות.
- המדובר בתכנית מאושרת (תכנית רח/2001/6 ג' שפורסמה לתוקף ברשומות עוד ביום 16.2.95), המחלקת את המגרשים וקובעת את זכויות הבניה ומספר יח"ד בכל מגרש. בהמשך ניתנה לתושבים אפשרות לחתימה על חוזה חכירה עם רשות מקרקעי ישראל, זכות שמומשה עוד בשנת 1998 על ידי המשיבים 4 ו-5, ששילמו את התשלומים הנדרשים עבור רכישת זכויות החכירה. אבי המבקשים המנוח זכריה ימיני ז"ל והמבקשים שבאו בנעליו, נמנעו מלהתקשר עם רמ"י בחוזה חכירה עד היום.
- במסגרת התכנית נקבעו כאמור קווי הגבול שבין המגרשים, אשר לא תואמים בענייננו את הגבול הפיזי אשר תואם לגדר המחצבת בין המגרשים. תמצית המחלוקת בין הצדדים

היא, האם קביעת גבול המגרשים נקבעת עפ"י התכנית, או שמא, קיימת טעות בתכנית וגבול המגרשים הנכון הוא זה שהיה בפועל עד אותו מועד (ועד היום למעשה) המסומן באמצעות גדר חוצצת ביניהם.

4. להשלמת התמונה יצויין כי בשנת 2010 פנו המבקשים לבית משפט השלום ברחובות (ת.א. [16036-05-10](#)) בתביעה כמעט זהה לתובענה דנן, אשר נמחקה לבקשת המבקשים ביום 17.11.11. לאחר מכן, בשנת 2012 הוגשו על ידי המשיבים 4 ו-5 שתי תביעות כנגד המבקשים, האחת לפינויים משטח המחלוקת והשניה לחיובם בפיצויים בשל החזקתם בשטח שלא כדין וגרימת נזקים למשיבים. הדיון בתובענות אוחד וביום 11.3.14 התקבלו התביעות כנגד המבקשים והם חויבו לפנות את השטח ולפצות את המשיבים. ערעור שהוגש על ידי המבקשים (ע"א [25772-01-15](#)) נדחה בהחלטת כב' סגן הנשיא א' שילה מיום 15.10.15.

בעקבות האמור ומשלא קיימו המבקשים את הוראות פסק הדין החלוט שניתן נגדם, נפתחו כנגדם הליכי הוצאה לפועל (הוצל"פ [18-12-7-14-5336](#) והוצל"פ - 514072-09-16) במסגרתם נקבע מועד לפינוי כפוי של השטח שבמחלוקת ביום 23.1.17.

5. תמצית טענות המבקשים היא, כי המשיבות 1-3 (רמ"י, העיריה והועדה לת"ב), היו אמורות לפעול למדידה וסימון של המקרקעין והמגרשים בהתאם למצב החזקת המגרשים בפועל, ובאופן המשקף את קווי הגבול ההיסטוריים בין המגרשים. מסיבות לא ברורות נעשו טעויות בסימון מגרשי הצדדים, ורצועת שטח שגודלה כ – 135 מ"ר נגרעה ממגרשם וסופחה למגרש המשיבים 4 ו-5. לטענת המבקשים לא היו מודעים הם לאמור ועל כן לא התנגדו בזמן אמת. עם זאת בשנת 1998 פנה המנוח מר זכריה ימיני ז"ל לרמ"י ונענה, כך לטענת המבקשים, כי אכן קיימת טעות, אין מניעה לחתום על חוזה חכירה לפי המצב הקיים תוך תיקון עתידי לאחר שתוכן תב"ע. על רקע סכסוך ירושה במשפחת המבקשים ומחלוקת שהתגלעה לאחר מכן מול המשיבים 4 ו-5, לא איפשרה רמ"י להסדיר את הסכם החכירה.

המבקשים טוענים עוד, כי מדידות עדכניות שהזמינה רמ"י במהלך שנת 2011 מאשרות את זכות המבקשים בשטח המחלוקת. למרות האמור מנסים המשיבים 4 ו-5 לנצל את הטעות כדי לגזול את השטח שנגרע מהמבקשים. לטענתם, בשל עובדת היותם של המנוח ז"ל ואשתו תבדל"א במצב רפואי ונפשי קשה, לא פעלו הם ולא ניתן להם, או ליתר המבקשים- ילדיהם, יומם בביהמ"ש בקשר עם זכויותיהם במגרש המקורי בכלל ובשטח שנגרע בפרט.

לטענת המבקשים קיימות בענייננו ראיות מוצקות לקיומה של עילת תביעה ואף מאזן הנוחות נוטה לזכותם, שכן ככל שלא יעוכב ביצוע הפינוי מהשטח, עשויים הם לעמוד בפני שוקת שבורה ומצב בלתי הפיך.

6. תשובת המשיבים נתבקשה ונתקבלה.

תמצית טיעוני המשיבים 4 - 5 היא, כי המבקשים חסרי מעמד חוקי משפטי בקרקע משלא התקשרו עם רמ"י בהסכם חכירה והם בבחינת פולשים בה. באשר לנושא המחלוקת טוענים המשיבים, כי מאליו ברור שלא ניתן לקבוע גבולות על סמך גבולות פיזיים בלבד ולא כל גדר רשת, עצים, שיחים או מכשול אחר יקבעו גבולות בין מגרשים. לדבריהם, לא נקבעו גבולות המגרשים בצורה שרירותית ואין כל טעות במיקומם, אלא קוי הגבול מבוססים על שיקולים תכנוניים רגילים ושגרתיים, המקובלים במסגרת כל תכנית מתאר. לא זו בלבד, אלא שבהתאם לאותה תכנית מתאר, גם במגרש אחר השייך למבקשים (119), לא תואמים הגבולות למצב בשטח, הפעם לטובתם של המבקשים על חשבון המשיבים, ואולם המבקשים לא טוענים לשינוי המצב באותו מגרש.

המשיבים טוענים כי פנו למבקשים פעמים רבות במהלך השנים במטרה להביא לפינויים ולא נענו, ועל כן נקטו בהליכים המשפטיים שתוארו לעיל בהם אף התקבל פסק דין חלוט לזכותם. לכל אורך ההליכים האמורים, היו המבקשים מיוצגים, הגישו כתבי בי-דין, תצהירים, בקשות, ואף ניהלו הליך הוכחות ארוך ומייגע שסופו מתן פסק דין נגדם. במסגרת ההליכים העלו המבקשים את אותן הטענות המובאות על ידם בתובענה דנן, טענות שנדחו אחת לאחת על ידי בית המשפט. בנסיבות אלו, מושתקים המבקשים מהעלאת טענותיהם בשנית (אף אם מועלות כעת טענות נוספות שלא הועלו בעבר), בהתאם לכלל "מעשה בית דין" המחיל בעניינם השתק פלוגתא.

לגופו של עניין טוענים המשיבים, כי בשטח המחלוקת קיימים 3 פחונים שנבנו שלא כדין על ידי המבקשים, לאחר תחילת המחלוקת ביניהם, מתוך נסיון לקבע עובדות בשטח ולנסות למנוע בכך את הפינוי. אין מגורים בפחונים הנ"ל והבית בו מתגוררת המבקשת 1, מרוחק מהשטח שבמחלוקת אותו יש לפנות על פי פסק הדין.

המשיבים טוענים איפוא, כי לא מתקיימת בעניינם עילת תביעה, אף לא לכאורה, משאין למבקשים כל זכות משפטית כלשהי בשטח המחלוקת ונוכח מעשה בית דין ופסקי דין חלוטים שניתנו נגדם בשתי ערכאות. כן נוטה מאזן הנוחות לזכותם שכן הנזק הנגרם להם עולה משמעותית על הנזק למבקשים ככל שלא ינתן הצו המבוקש. לעניין זה טוענים המשיבים, כי מדובר בסעד הרומס ברגל גסה את זכויות המשיבים, הן מכח חוזה החכירה שלהם עם רמ"י ומכח רכישת הבעלות במגרשם והן מכח פסקי הדין החלוטים. המשיבים

הסתמכו על פסקי הדין, השקיעו והתחייבו לשלם כספים רבים בהליכי ההוצל"פ העומדים על עשרות אלפי שקלים, ואינם יכולים לממש את זכויותיהם. הפינוי הקבוע נועד אך לסלק מבנים בלתי חוקיים ושינוי מיקום הגדר, ולו יצליחו המבקשים לשנות את התב"ע, דבר שאינו סביר, ולקבל חוזה חכירה, אך סביר הוא שחוזה החכירה לא יכלול את השטח שבמחלוקת ובכל מקרה, ניתן יהיה להשיב את המצב לקדמותו. לבסוף טוענים המשיבים לשיהוי חמור מצד המשיבים, אשר ידעו, לכל הפחות קונסטרוקטיבית, על הפקדת התכנית מאז שנת 1995. בכל מקרה יודעים המבקשים בפועל על מצב הדברים והגבולות שנקבעו, כפי שאף עולה מהתכתובות שצורפו, מאז שנת 1998 ולא עשו דבר, מעבר להתדיינות שונות לשינוי המצב.

המשיבים טוענים להגשת הבקשה בחוסר תום לב, ואף בהעדר סמכות עניינית, שכן באשר לסעד הראשון לפיו יוצהר כי המבקשים הם בעלי הזכויות בשטח המחלוקת, מדובר בזכויות אובליגטוריות שערך לא עולה על סמכות בית משפט השלום, ואילו באשר לסעד המבקש ליתן צו לועדה לתו"ב ולרמ"י הרי שמקומו בעתירה מנהלית.

7. לטענת רמ"י, הסעדים הזמניים המבוקשים מופנים למשיבים 4 ו-5 ואינם רלוונטים כלפיה. רמ"י אינה מוסד תכנוני ועל כן אינה הגורם האמון על שינוי גבולות בין מגרשים.

מכל מקום, לדעת רמ"י מדובר בנסיון של המבקשים, שלא הסדירו זכויותיהם במגרש, לא חתמו על חוזה חכירה ולא שילמו את הנדרש מהם, להתנגד לתכנית תקפה שלא במסגרת הליך תכנוני.

באשר לטענת המבקשים כי הזמן ע"י רמ"י תשריט התואם לעמדתם, טוענת רמ"י, כי המדובר בתשריט חסר תוקף שהוכן לצרכי פרצלציה בלבד ואינו עדכני.

לבסוף טוענת רמ"י, כי לאור מצב הבינוי במגרש, לא ניתן כלל לערוך עם המבקשים עסקה וזאת עד להכנת תכנית עדכנית, וכי החלטות רמ"י שעסקו בהסדרת הזכויות אינן תקפות עוד כשלאחר שינוי תכנוני יהיה צורך בקבלת מתווה הסדרה חדש ע"י הנהלת הרשות.

8. לטענת המשיבות 2 ו-3 (העיריה והועדה לתו"ב), מקבעת התכנית המאושרת עוד משנת 1995 את הגבולות ומהווה דין לכל דבר ועניין. רק לאחר 12 שנים נעשתה פניה ראשונה למשיבות ובמסגרת תשובתן הובהר כי על מנת לבצע שינוי יש לקבל פס"ד או להכין תכנית מתקנת. המבקשים פנו בשנת 2010 לביהמ"ש ומחקו תביעתם ומאז לא פנו משך כל השנים שוב. בשלב מסוים ניסו המבקשים לצרף את המשיבות 1-3 ואולם חזרו בהן ומחקו אותן. מעשית לא יכולות המשיבות לפעול כנגד התכנית או כנגד פס"ד של

ביהמ"ש, ואף משיבות אלה כמו רמ"י, אינן בעלות עניין בסעד הזמני, שמשמעותו נוגעת ליחסי המבקשים על משיבים 4 ו-5 בלבד.

9. כידוע, תכלית סעד זמני היא לשימור המצב הקיים במועד הגשת התובענה העיקרית, בהיותו מאפשר קיומו התקין של ההליך המשפטי והבטחת ביצועו היעיל של פסק הדין, באמצעות מניעת מקרים בהם בין מועד הגשת התובענה למועד ההכרעה בה יתרחש שינוי נסיבות אשר יציב את הצד הזוכה בפני שוקת שבורה ולא יאפשר מימושו של פסק הדין שניתן לטובתו (אורי [גורן סוגיות בסדר דין אזרחי](#) 860 (מהדורה 12, 2015) (להלן: "גורן"); יואל פרייליך [סעדים זמניים ומידיים במשפט העסקי](#) 56 (2013); דודי שוורץ [סדר דין אזרחי](#) 245 (2007); [רע"א 1608/13 קרויז נ' אמיתי](#), פס' 32 להחלטתו של השופט סולברג (פורסם בנבו, 8.4.2013)). [תקנה 362 לתקנות סדר הדין האזרחי](#), התשמ"ד - 1984 קובעת אפוא שלושה יסודות אשר על בית המשפט לבחון התקיימותם במסגרת החלטתו בעניין מתן הסעד הזמני: ראיות מהימנות לכאורה לקיומה של עלית תובענה; מאזן הנוחות שבין הצדדים, קרי הנזק הצפוי להיגרם למבקשים ככל שלא יינתן הסעד הזמני אל מול הנזק למשיבים בעקבות החלטה על מתן סעד זה; וכן שיקולי יושר ותום לב של מבקש הסעד. בין שני היסודות הראשונים מתקיים יחס אשר כונה בפסיקה "מקבילית הכוחות", ואשר לפיו ככל שהתרשמות בית המשפט הינה כי להליך סיכויי הצלחה גבוהים, כן יטה להפחית מחשיבות דרישת מאזן הנוחות ולהיפך (ראו גם [גורן](#), בעמ' 861-862; [רע"א 3071/10 רידל נ' ל. רפאל חברה לבניין בע"מ](#), פס' 14 לפסק דינה של הנשיאה נאור (פורסם בנבו, 20.5.2015); [רע"א 8716/15 מימון נ' רייטר](#), פס' 23-24 להחלטתו של השופט סולברג (פורסם בנבו, 28.12.2015); [רע"א 5841/11 אקסלרוד נ' בנק מזרחי](#), פס' 24 להחלטתה של הנשיאה נאור (פורסם בנבו, 20.9.2011).

בחינת נסיבות ענייננו מלמדת כי לא התקיימו התנאים למתן צו מניעה זמני.

10. באשר לעילת התובענה: לא שוכנעתי בדבר קיומן של ראיות של ממש לעילת התובענה וסבורני שסיכוייה - אם בכלל קיימים - קלושים ביותר. כפי שפורט לעיל, על המקרקעין נושא המחלוקת חלה תכנית מאושרת עוד משנת 1995 המקבעת את הגבולות ומהווה, כפי שציינה ב"כ המשיבות 2 ו-3, דין לכל דבר ועניין. תכנית זו קובעת כי שטח המחלוקת מצוי בחלקם של המשיבים. תיקון לתכנית האמורה אפשרי רק בהכנת תב"ע נקודתית חדשה, אותה יכולים להכין בעלי הזכויות במקרקעין, דבר שלא נעשה על ידי המבקשים עד כה, וספק אם ביכולתם היום לעשות כן, נוכח התנגדות המשיבים - בעלי הזכויות בקרקע שבמחלוקת והחלטות בית המשפט.

מקובלת עלי לעניין זה טענת המשיבים, לפיה גבולות חלקות ומגרשים, אינם נקבעים על סמך גבולות פיזיים בלבד, ואכן לא כל גדר רשת, עצים, שיחים או מכשול אחר יכולים להוות אסמכתא לקביעתם. אל מול האמור, לא הונחה לפני מצד המבקשים כל טענה בת משקל, כי גבולות המגרשים כמופיע בתכנית המאושרת והתקפה במקום, נקבעו בצורה שרירותית או כי יש יסוד לטענת הטעות במיקומם, והם אינם מבוססים על שיקולים תכנוניים רגילים ושגרתיים המקובלים במסגרת כל תכנית מתאר. לעניין זה יצוין כי תצהירו של ראש ועד

השכונה מר גבי גולן, מעבר להיותו חזרה על טענות המבקשים, אינו מפרש את מקור ידיעתו, ולא יכול לגבור בכל הכבוד הראוי על המסמכים המפורשים ומעמדם החוקי. לכך יש להוסיף את העובדה כי מאז שנת 1998 ועד עתה, המשיבים הינם בעלי זכות החכירה בשטח המחלוקת בהתאם לחוזה חכירה שנחתם עימם לאחר ששולמו התשלומים הנדרשים, כשמנגד, המבקשים, לא זו בלבד שלא שילמו דבר, אלא אף נמנעו מחתימת חוזה וקבלת חכירה, בין היתר בשל סכסוכים משפחתיים פנימיים. ספק איפוא בזכותם מלכתחילה של המבקשים בשטח שבמחלוקת.

משנה תוקף לאמור, נוכח קיומו של פסק דין חלוט לזכותם של המשיבים, מעשה בית דין והשתק פלוגתא לכאורה הנובע מכך, בגין אותו שטח שבמחלוקת, ועל יסוד טיעונים דומים שהועלו על ידם במהלך ההליכים שהתנהלו בין הצדדים, כשבמסגרת זו נידונה אותה פלוגתא העולה בענייננו, למבקשים ניתן יומם בפני ביהמ"ש קמא, ההתדיינות בבימ"ש קמא הסתיימה בהכרעה פוזיטיבית מפורשת כנגדם לאחר שמיעת ראיות, והיא היתה חיונית לצורך מתן פסק הדין. גם ערעור שהוגש על ידם נדחה. לא הונחה לפני כל ראייה שהיא לשינוי נסיבתי או ראייתי השונה מהמצב שהיה ערב הגשת התובענות הקודמות ואשר יש בו כדי לשנות מקביעות פסה"ד החלוט שניתן בעניין ואשר דחה את טענות הטעות ברישומים שהועלו על ידי המבקשים.

ולבסוף לא הונח לפני כל נימוק ממשי המלמד על קיומה של עילת תביעה להצדקת סטייה מפסק הדין החלוט.

11. באשר למאזן הנוחות: גם בעניין זה לא מצאתי עדיפות למבקשים. המדובר בשטח שבו מוצבים 3 פחונים, אשר נבנו במקום ככל שהנראה שלא כדין ועפ"י טענת המשיבים לאחר פרוץ המחלוקת. משמעות אי מתן הצו הוא פינוי השטח מעשית, היינו הסרת הפחונים הלא חוקיים והזזת גדר, הא ותו לא, תוך מתן אפשרות למשיבים – בעלי הזכויות בשטח מאז שנת 1998 - להגיש תכניות למימוש זכותם. עפ"י התמונות שהציגו לפני המבקשים, לא התרשמתי מהנזק המשמעותי שיגרם, כמו גם מהפרשי גבהים משמעותיים בין

המגרשים, ובכל מקרה, לא מצאתי עובדות אלה כמצדיקות את מתן הצו. לכך יש להוסיף כי מתן הצו המבוקש עומד לכאורה בניגוד לזכויות המשיבים עפ"י פסקי הדין שניתנו והחלטות ראש ההוצאה לפועל.

אל מול האמור, ככל שיפונה השטח ויצלחו המבקשים בתביעתם, כמו גם בשינוי התב"ע, עניין כפי שצינתי לעיל ונוכח העובדות המהוות יסוד לנסיבות ענייננו מסופק מאד בעיני, ניתן יהיה בלא קושי ממשי להשיב את המצב לקדמותו ולהחזיר אליהם את השטח שפונה.

אינני רואה איפוא כל הצדקה, כי המשיבים שהם בעלי הזכויות בקרקע עפ"י פסק דין ועפ"י חוזה חכירה חתום מזה שנים רבות, לא יוכלו לעשות בו שימוש להחזיק בו ולהגיש תכניות למימוש, אך בשל טענת המבקשים לזכויות ערטילאיות בו ולאפשרות קלושה להתכנות עתידית בשינוי הגבולות.

לעניין זה יש להוסיף את השיהוי החמור מאד של המבקשים בהגשת תביעתם, לאחר שהתכנית אושרה עוד בשנת 1995, היתה ידועה למבקשים ולמצער למנוח ז"ל, שמכח זכויותיו תובעים הם, כבר משנת 1998, ועל אף כל מודעותם, תכתובותיהם והצהרתם על פעולתם בדבר שינוי התב"ע, ועל אף הארכה שקיבלו בערכאת הערעור עוד ביום 15.10.15 לצורך כך, לא עשו דבר, אלא הגישו תביעתם זו, רק עתה, ימים ספורים קודם המועד שנקבע לפינויים הכפוי מהשטח, לאחר שלא עשו כן ביזמתם.

12. במכלול האמור, לא שוכנעתי בהתקיימותם של היסודות הדרושים למתן צו המניעה הזמני. הבקשה נדחית איפוא.

המבקשים ישלמו הוצאות המשיבים בגין ההליך דנן בסך 5,000 ₪ לכל אחד (המשיבה 1, המשיבים 2 ו-3 ביחד, והמשיבים 4-5 ביחד), ומתבקשים להודיע מבוקשם באשר לניהול התובענה העיקרית, זאת עד יום 31.1.17. ככל שלא תתקבל הודעה עד המועד האמור, יובן כי המבקשים אינם עומדים עוד על תובענתם והיא תמחק.

המזכירות מתבקשת להמציא עותק ההחלטה לב"כ הצדדים ולהביא התיק לפני עם קבלת הודעת המבקשים או בחלוף המועד לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ"ב טבת תשע"ז, 20 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.

יעקב שפסר 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)